

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 28 lutego 2023 r.

Poz. 1474

WYROK NR II SA/WR 399/21
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 26 kwietnia 2022 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędziowie:

Sędzia NSA Halina Filipowicz-Kremis (spr.)

Sędzia WSA Adam Habuda

Sędzia WSA Gabriel Węgrzyn

po rozpoznaniu w Wydziale II w trybie uproszczonym
na posiedzeniu niejawnym w dniu 26 kwietnia 2022 r.
sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego dla Wrocławia-Krzyki Zachód
na uchwałę Rady Gminy Kobierzyce
z dnia 18 września 2020 r. nr XXII/415/2020
w przedmiocie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Kobierzyce

I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w zakresie § 22 ust. 1 i ust. 3;

II. dalej idącą skargę oddala.

Uzasadnienie

Prokurator Rejonowy dla Wrocławia – Krzyki zaskarżył uchwałę Rady Gminy Kobierzyce nr XXII/415/2020 w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Kobierzyce. Działając na podstawie art. 8 § 1, art. 50 § 1 p.p.s.a. zaskarżono uchwałę Rady Gminy Kobierzyce nr XXII/415/2020 z dnia 18 września 2020 r. w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na (tj. Dolno z 2020 r. poz. 5336) w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2021 r. w części obejmującej rozdział 2 § 6 oraz rozdział 8 § 22. Uchwale zarzucono 1) w § 6 ust. 1 pkt 1 -istotne naruszenie ustawy zasadniczej tj. zasady proporcjonalności wyrażonej w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, poprzez zastosowanie między pkt 1 i 2 § 6 ust. 1 skarżonej uchwały koniunkcji podczas gdy cele ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz wydanej na jej podstawie uchwały Rady Gminy - Regulamin utrzymania porządku i czystości na terenie Gminy Kobierzyce zostałyby osiągnięte w przypadku zastosowania między wskazanymi warunkami alternatywy nierozłącznej; 2) w § 6 ust. 2 skarżonej uchwały istotne naruszenie prawa materialnego w postaci: - art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. d) u.c.p.g. przez ograniczenie możliwości na-praw samochodów jedynie do „drobnych napraw”, co stanowiło przedmiotowe prze-kroczenie zakresu kompetencji prawodawczej przyznanej ww. przepisem; - art. 2 Konstytucji RP oraz § 6 w zw. z § 143 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” poprzez użycie wyrażenia „drobnych napraw”, które stanowi wyrażenie nieostre i pojęciowo szerokie, a tym samym nie pozwalają na prawidłową rekonstrukcję normy oraz godzą w konstytucyjną zasadę określoności prawa; - art. 140 z ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U.2019.1145 t.j. z dnia 2019.06.19) w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, polegające na ograniczeniu prawa właściciela do korzystania z rzeczy przez ograniczenie możliwości wykonywania napraw pojazdów samochodowych do „drobnych napraw”, mimo, iż nie jest to konieczne dla zapewnienia celów uchwały w tym ochrony środowiska; 3) § 22 ust. 1 skarżonej uchwały - istotne naruszenie prawa materialnego w postaci art. 4 ust. 2 pkt 8 u.c.p.g., przez niewyznaczenie nieruchomości lub obszarów objętych obowiązkiem deratyzacji, co skutkuje brzmieniem przepisu wprowadzającym obowiązek deratyzacji na obszarze każdej nieruchomości położonej na terenie gminy. 4) § 22 ust. 3 skarżonej uchwały - istotne naruszenie prawa materialnego w postaci art. art. 4 ust. 1 w zw. z art. 4 ust.2 pkt 8 u.c.p.g. przez nieuprawnioną subdelegację do wyznaczenia terminów przeprowadzenia deratyzacji na organ wykonawczy gminy.

Na podstawie art. 92 ust.1 u.s.g. oraz 147 § 1 p.p.s.a strona skarżąca wnosi o: stwierdzenie nieważności wskazanej uchwały w zaskarżonym zakresie. W uzasadnieniu skargi wskazano, że stosownie do brzmienia art. 3 § 1 i 2 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki określone w ustawie. Kontrola ta obejmuje orzekanie w sprawach skarg między innymi na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego. W świetle konstytucyjnej regulacji źródeł prawa (art. 87-art. 94 Konstytucji RP) akt prawa miejscowego jest źródłem prawa powszechnie obowiązującego, a więc aktem o charakterze normatywnym, zawierającym normy generalne i abstrakcyjne. Jest aktem: o zasięgu lokalnym i rangi podstawowej, stanowionym na podstawie i w granicach ustaw, a ponadto aktem wymagającym ogłoszenia. Uchwała nr XXII/415/2020 z dnia 18 września 2020 r. została wydana na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz w sposób abstrakcyjny i generalny określa zasady utrzymania porządku i czystości na terenie gminy Kobierzyce. Badana uchwała została również ogłoszona w sposób właściwy aktom prawa miejscowego tj. w Dolnośląskim Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym, należy zatem uznać, iż jest aktem prawa miejscowego. Art. 4 z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach uprawnia radę gminy do określenia w uchwale - regulaminie utrzymania porządku i czystości w gminie szczegółowych zasad utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczących między innymi zasad mycia i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi. Należy zwrócić uwagę, że w § 6 ust. 1 skarżonej uchwały zostały określone zasady jakie łącznie należy zachować, aby dopuszczalne było mycie pojazdów samochodowych poza myjniami tj.: - w miejscach nieprzeznaczonych do użytku publicznego - dokonywania tych czynności na utwardzonej,

szczelnej nawierzchni, posiadających odprowadzanie pozostających ścieków po odczyszczeniu do kanalizacji sanitarnej lub zbiornika bezodpływowego, -przy użyciu środków ulegających biodegradacji. Wskazane ograniczenie stanowi bez wątpienia ingerencję w prawo własności właścicieli pojazdów samochodowych, która ma na celu przede wszystkim ochronę środowiska na terenie gminy, w szczególności ochronę przed skażaniem gleby, wód powierzchniowych i gruntowych. Każde ograniczenie podstawowych praw obywateli winno być dokonywane zgodnie z zasadą proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP). Oznacza to po pierwsze, że ograniczenia te nie mogą naruszać istoty praw, a po drugie iż mogą być stosowane jedynie wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla ochrony środowiska, a wskazanego celu nie można uzyskać w inny mniej inwazyjny dla praw jednostki sposób. Innymi słowy, ograniczenie praw jednostki musi być ekwiwalentne wobec celu, któremu służy dana regulacja, musi to więc być ograniczenie racjonalne. Zdaniem skarżącego zastosowanie obowiązku łącznego spełnienia warunków określonych § 6 ust. 1 uchwały stanowi nieproporcjonalne ograniczenie. Samo bowiem mycie samochodu na twardej, szczelnej powierzchni z jednoczesnym odprowadzaniem ścieków do systemu kanalizacji w zupełności spełnia cel jakim jest ochrona środowiska oraz ochrona sąsiednich nieruchomości przed uciążliwościami jakie mogą się z tym wiązać. Tak samo „ekologiczne” i nieuciążliwe może być mycie samochodu na utwardzonej powierzchni stosując przy tym środki ulegające biodegradacji np. mycie samochodu jedynie wodą pod wysokim ciśnieniem. Obecne brzmienie uchwały de facto wprowadza zakaz mycia samochodu na własnej posesji bowiem mało który mieszkaniec posiada przecież na zewnątrz nieruchomości utwardzoną powierzchnię, z odprowadzeniem ścieków do systemu kanalizacji. Należy przy tym wskazać, że podobne zapisy zawarte w poprzednim Regulaminie utrzymania czystości i porządku w gminie Kobierzyce były już przedmiotem skargi prokuratora i przedmiotem rozpoznania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu. W wyroku z dnia II Sa/Wr 126/20 z dnia 29 września 2020 r. sąd stwierdził nieważność § 6 uchwały, który dotyczył tej samej materii i miał niemalże identyczne brzmienie, co skarżony przepis. W § 6 poprzednio obowiązującego regulaminu zostały określone zasady jakie łącznie należy zachować, aby dopuszczalne było mycie pojazdów samochodowych poza myjniami tj.: - niezanieczyszczanie środowiska i odprowadzanie pozostających ścieków do kanalizacji sanitarnej lub zbiornika bezodpływowego, - dokonywania tych czynności na nieruchomości oraz przy użyciu środków ulegających biodegradacji - mycia wyłącznie nadwozia samochodu. We wskazanym wyroku Sąd uznał, że wymóg ochrony środowiska oraz ochrony sąsiednich nieruchomości może być spełniony chociażby przez zawarcie zapisu, że mycie samochodu poza myjnią może być dozwolone na utwardzonej powierzchni przy użyciu wydzielonych, utwardzonych częściach środków ulegających biodegradacji. Sąd podzielił ocenę prokuratora, że uchwała wprowadza faktycznie zakaz mycia samochodu na własnej posesji, bowiem mało który mieszkaniec posiada na zewnątrz nieruchomości utwardzoną powierzchnię z odprowadzeniem ścieków do systemu kanalizacji. Rada Gminy Kobierzyce zignorowała jednak wyrok Sądu i w zasadzie uchwaliła § 6 regulaminu w tożsamym brzmieniu.

Przechodząc do zarzutów stawianych § 6 ust. 2 skarżonej uchwały należy wskazać przede wszystkim na nieprawidłowość ograniczenia możliwości naprawy pojazdów samochodowych jedynie do „drobnych napraw”. Intencją ustawodawcy było bowiem udzielenie gminie kompetencji do doprecyzowania sposobu przeprowadzenia takich prac, w szczególności aby nie powodowało zanieczyszczenia środowiska na obszarze gminy oraz nie stwarzało uciążliwości dla nieruchomości sąsiednich. Dokonując kontroli wskazanych przepisów regulaminu nie sposób wywnioskować jak takie generalne ograniczenie zakresu prac ma wpłynąć na utrzymanie porządku i czystości w gminie, w tym ochrony lokalnego środowiska naturalnego. Użycie sformułowania „drobne naprawy” jest na tyle nieostre, iż stoi w sprzeczności z zasadą pewności i określoności prawa, wyrażoną (choć nie *expressis verbis*) w art. 2 Konstytucji RP. Jednocześnie sformułowanie przepisu w ten sposób istotnie narusza § 6 w zw. z § 143 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”, który stanowi, iż przepisy ustawy redaguje się tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy. Użycie tak nieostrych wyrażań nie pozwala na rekonstrukcje normy w sposób, który pozwoliłby na wskazanie jakie konkretnie prace serwisowe i naprawcze zawierają się w desygnacie tych pojęć. Nadto należy wskazać, że tak

sformułowany przepis w znacznej mierze ogranicza prawa własności obywateli tj. prawo do korzystania z rzeczy zgodnie z jej społeczno-gospodarczym przeznaczeniem, a więc wstępuje w materię zastrzeżoną dla uregulowań rangi ustawowej. W ocenie prawidłowości wprowadzanej na tej podstawie regulacji jest bowiem istotne przestrzeganie nie tylko zakresu przedmiotowego udzielonej kompetencji, ale również praw jednostki, w tym jej prawa własności. Zdaniem skarżącego jako wystarczające jawi się określenie, iż naprawy i regulacje pojazdu poza warsztatem naprawczym mogą odbywać się wyłącznie na utwardzonym podłożu, w sposób uniemożliwiający skażenie gleby lub wód powierzchniowych i podziemnych pod warunkiem, że powstające odpady będą zbierane w pojemnikach do tego przeznaczonych. Nie jest natomiast konieczne zawężanie zakresu prowadzonych napraw do napraw drobnych, co jest pojęciem na tyle nieostrym, że w zasadzie nie można określić jego desygnatów.

Przechodząc do trzeciego z zawartych w petitum skargi zarzutów należy wskazać, że gmina ma obowiązek określenia wyznaczania w regulaminie obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania. Zatem celem art. 4 ust. 2 pkt 8 u.c.p.g., jest zobligowanie rad gmin do wskazania konkretnych obszarów w obrębie właściwości gminy, które ze względu na realizowane tam funkcje, usytuowanie, otoczenie bądź inne okoliczności (np. sposób użytkowania) wymagają poddania ich obowiązkowi deratyzacji. Nieuprawnione jest zatem objęcie tym obowiązkiem wszystkich nieruchomości na terenie gminy, bądź wszystkich nieruchomości zabudowanych na terenie gminy (wyrok WSA w Białymstoku z dnia 18 maja 2021 r., II SA/Bk 355/21, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 lutego 2021 r., IV SA/Wa 1928/20, Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 2 marca 2016 r., II SA/Wr 864/15). Konstrukcja § 22 skarżonej uchwały prowadzi jednak do wniosku, że objęte obowiązkiem deratyzacji są wszystkie nieruchomości położone na terenie gminy. Należy przy tym wskazać, że w poprzednio obowiązującej uchwale – Regulaminie utrzymania czystości i porządku w Gminie Kobierzyce (uchwała nr IX/113/15 z dnia 25 czerwca 2015 r.) uchwałodawca prawidłowo określił obszary, na których miała być dokonywana deratyzacja precyzując, że odbywa się ona na nieruchomościach w pomieszczeniach, gdzie prowadzona jest hodowla zwierząt gospodarskich. Niezrozumiałym jest zatem zmiana Regulaminu w ten sposób, że obowiązek deratyzacji objął de facto wszystkie nieruchomości na terenie gminy. Nie jest jasne czy taka była intencja uchwałodawcy, czy należy to poczytywać jedynie za błąd legislacyjny. Niezależnie od przyczyny brzmienie tego przepisu prowadzi do rekonstrukcji normy, w ten sposób, że nakłada obowiązek przeprowadzenia co rocznej deratyzacji na wszystkich nieruchomościach gminy co stanowi wyjście poza granicę określoną w art. 4 ust. 2 pkt 8 u.c.p.g.

Odnosząc się do zarzutu czwartego należy wskazać, że art. 4 ust. 1 w zw. z art. 4 ust. 2 pkt 8 u.c.p.g. przyznaje radzie gminy wyłączną kompetencję do wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania. Poprzez wprowadzenie obowiązku określenia przez wójt (w wypadku wystąpienia populacji gryzoni stwarzającej zagrożenie sanitarne) terminu przeprowadzenia deratyzacji uchwałodawca dokonał swoistej subdelegacji uprawnienia przyznanego mu ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Przeniesienie tego uprawnienia na organ wykonawczy nie znajduje żadnego uzasadnienia w przepisach obowiązującego prawa. To rada gminy jest bowiem wyłącznie uprawniona do wyznaczania obszarów, które podlegają obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania, bez możliwości przekazania tej kompetencji na rzecz innego podmiotu, co wielokrotnie było podkreślane w orzecznictwie sądów administracyjnych (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 4 marca 2021 r., II SA/Sz 774/20; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 21 sierpnia 2019 r., sygn. II SA/Gd 217/19, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 28 stycznia 2021 r., sygn. akt II SA/Sz 543/20). Należy również wskazać, że organ stanowiący gminy nie jest w żadnym razie uprawniony do wyznaczania kompetencji Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego, bowiem jego kompetencje zostały określone w ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 1412 z późn. zm.) oraz w ustawach szczególnych, w tym ustawie o ochronie zwierząt.

W doręczonej sadowi odpowiedzi na skargę, na podstawie uchwały Rady Gminy Kobierzyce nr XXXI/577.21 z dnia 27 sierpnia 2021 roku pełnomocnik rady wniósł o oddalenie skargi w całości jako bezzasadnej oraz zasądzenie kosztów po-stępowania według norm przepisanych.

Zdaniem organu skarga nie zasługuje na uwzględnienie i winna ulec w całości oddaleniu z poniższych względów. Zgodnie z art. 4 ust. 1 u.c.p.g. w zw. z art 4 ust 2 pkt 1 lit d u.c.p.g. Rada Gminy uchwała regulamin określający szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, w tym w zakresie mycia pojazdów poza myjniami. Ochrona środowiska i przyrody na terenie gminy jest ustawowym obowiązkiem organu, w skład którego wchodzi m. in. zachowanie czystości wód gruntowych i należy do zadań własnych gminy (art 7 ust. 1 pkt 1 ustawy o samorządzie gminnym). Środki wprowadzone w zaskarżonym regulaminie, w postaci konieczności mycia samochodów na utwardzonych częściach nieruchomości oraz przy użyciu środków biodegradowalnych, a także po zapewnieniu odpływu powstałych ścieków do kanalizacji lub odpowiedniego zbiornika, mają na celu ochronę dobra wspólnego, w postaci wód gruntowych, przed zagrożeniem zanieczyszczeniem oraz innymi uciążliwymi skutkami stwarzanymi podczas wykonywania tych czynności. Podczas mycia samochodów, szczególnie w okresie zimowym, gdzie na pojeździe osadza się dużo nieczystości, błota, soli oraz innych środków chemicznych, istnieje duże ryzyko narażenia wód gruntowych i innych terenów zielonych na zanieczyszczenie. W tym świetle w pełni uzasadnione jest zatem, aby właściciele pojazdów, którzy decydują się na umycie pojazdów na własnej nieruchomości, stosowali zasady ochrony środowiska, wynikające m. in. także z przedmiotowego regulaminu. Podobnie stwierdził NSA w swoim wyroku z dnia 27 czerwca 2017 r. [sygn. akt II OSK 3039/15], gdzie Sąd zaznaczył, że wymagania stawiane przez przepisy zawarte w Regulaminie „zawierają normę kierunkową wskazującą wymóg działania polegający na niezanieczyszczaniu środowiska, co jest zgodne z aksjologią omawianego upoważnienia ustawowego i całej ustawy”, a także że „wymóg odprowadzania powstających ścieków do zbiornika bezodpływowego, a następnie odprowadzania powstających ścieków do kanalizacji sanitarnej lub zbiornika bezodpływowego i dokonywania tych czynności na utwardzonych częściach nieruchomości oraz przy użyciu środków ulegających biodegradacji - stanowi dopuszczalny prawem wzór zachowania podmiotu, który zamierza myć pojazdy samochodowe poza myjniami”. Również WSA w Kielcach w swoim wyroku z dnia 10 grudnia 2019 r. [sygn. akt II SA/Ke 672/19] uznał, że skarga prokuratora na identyczne zapisy regulaminu nie zasługuje na uwzględnienie. Natomiast WSA w Poznaniu w wyroku z dnia 3 września 2020 r. (sygn. akt IV SA/Po 455/20) uznał, że ograniczenie możliwości mycia pojazdów tylko do sytuacji, w których będą one dokonywane na terenie utwardzonym, a zanieczyszczenia będą od-prowadzane do kanalizacji lub zbiornika bezodpł3wowego nie stanowi naruszenia konstytucyjnej zasady proporcjonalności ze względu na to, że regulamin wprowadził uzasadnione ograniczenia w zakresie mycia pojazdów na utwardzonym terenie. Zdaniem organu, wprowadzone ograniczenia zarówno nie stanowią naruszenia istoty prawa własności, jak i są niezbędne dla ochrony środowiska w postaci ochrony przed zanieczyszczeniem wód gruntowych, co znajduje potwierdzenie przytoczonym orzecznictwie sądów administracyjnych, w tym w wyroku NSA. W związku z powyższym, organ stoi na stanowisku, że § 6 ust 1 uchwały nie narusza zasady proporcjonalności wyrażonej w art 31 ust 3 Konstytucji RP.

Wyżej przywołany artykuł również obejmuje kompetencje Rady Gminy do regulowania warunków naprawy pojazdów samochodowych poza warsztatami naprawczymi. Takie ograniczenia mają na celu utrzymanie czystości i porządku na terenie nieruchomości, a także ochronę przed zanieczyszczeniami, które mogą spowodować naprawy pojazdów przeprowadzana we własnym zakresie, poza wyspecjalizowanymi do tego warsztatami. Regulamin w uchwalonym brzmieniu, wbrew zarzutom postawionym w skardze Prokuratora, nie ogranicza prawa własności właścicieli nieruchomości, co potwierdził WSA w Szczecinie w swoim wyroku z dnia 22 kwietnia 2021 r. (sygn. akt II SA/Sz 107/21), gdzie zakwestionował stanowisko Prokuratora o ograniczeniu prawa własności i uznał zarzuty skargi Prokuratora na podobne zapisy regulaminu utrzymania czystości i porządku za niezasadne. Również zarzut Prokuratora dotyczący ograniczenia prawa do korzystania z rzeczy zgodnie z jej społeczno-gospodarczym przeznaczeniem w danej sprawie, zawarty w art. 140 k.c., został negat3wnie oceniony przez niniejszy Sąd. Prowadzenie warsztatu samochodowego na terenie nieruchomości prywatnej nie jest jego społeczno-gospodarczym przeznaczeniem, zatem ograniczenie

możliwości naprawy pojazdów nie stanowi jego naruszenia. Użycie pojęcia „drobne naprawy” w powołanym przepisie ma na celu uniknięcie zbędnej kazuistyki i rozległości przepisów prawnych, a jednocześnie ma służyć określeniu kategorii czynności, które odpowiadają podstawowym potrzebom użytkowników pojazdów, nie wykraczającym poza bieżącą eksploatację samochodów. Nie jest możliwy do wymienienia pełen katalog czynności naprawczych, które są możliwe do wykonania w sposób bezpieczny dla środowiska poza warsztatem samochodowym, a gdyby taki katalog powstał. Skarżący mógłby kwestionować jego zakres i podnieść, że brak umieszczenia w nim pewnych czynności stanowi naruszenie prawa własności. Ma to szczególne znaczenie w dobie postępującej technologii samochodowej i pojawiania się coraz to nowszych nowinek technicznych. Enumeratywne wymienienie czynności, które są możliwe do wykonania oraz elementów, które mogą być naprawione w ramach bieżącej eksploatacji samochodów mogłoby spowodować wyłączenie w przyszłości tych napraw, które pomimo tego, że są niezbędne do użytkowania samochodu na co dzień, nie byłyby możliwe do wykonania ze względu na brak uwzględnienia ich w katalogu zawartym w Regulaminie. W przeważającej większości właściciele samochodów legitymują się prawem jazdy którego warunkiem otrzymania jest posiadanie wiedzy z zakresu podstawowej budowy pojazdu, a także z zakresu jego bieżących napraw. W związku z tym określenie użyte w przedmiotowym Regulaminie jest co do zasady zrozumiałe dla przeciętnej osoby posiadającej samochód, będącej potencjalnym odbiorcą normy. W ten zakres będą wchodziły przykładowo takie czynności jak: wymiana przebitej opony, wymiana spalonej żarówki lub świecy zapłonowej, dolanie podstawowych płynów eksploatacyjnych [płyn do chłodnicy, płyn do spryskiwaczy], czy wymiana spalonego bezpiecznika. Są to czynności, które w żadnym momencie ich wykonywania nie powodują ryzyka zanieczyszczenia środowiska, ani nie zagrażają innymi uciążliwościami dla osób trzecich, a także mogą być w prosty sposób wykonane nawet przez osoby nieposiadające wykształcenia mechanicznego czy elektromechanicznego. Natomiast czynnościami niebędącymi drobnymi naprawami będą takie czynności jak: wymiana silnika, wymiana łożków lub wału korbowego, czy też czynności związane z lakiernictwem samochodowym. Te czynności da się bez problemu odróżnić od czynności związanych z drobnymi naprawami, ponieważ wymagają fachowej wiedzy, specjalistycznego sprzętu, a także wiążą się z dużym ryzykiem zanieczyszczenia środowiska, np. poprzez wylanie się oleju silnikowego lub wydzielanie się drażniących oparów, a także dużymi uciążliwościami dla osób trzecich, np. sąsiadów, którzy będą narażeni nie tylko na immisje nieruchomości związane z zanieczyszczeniem środowiska, ale także ewentualnym hałasem wykonywanych czynności i pracujących specjalistycznych maszyn. W związku z powyższym organ stoi na stanowisku, że § 6 ust. 2 uchwały jest wystarczająco precyzyjny w odbiorze i nie narusza ani norm związanych z nieostrością użytego pojęcia, zawartych w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”, ani przepisów Kodeksu Cywilnego w postaci ograniczenia prawa własności - prawa do korzystania z rzeczy zgodnie z jej społeczno-gospodarczym przeznaczeniem.

Zgodnie z art 4 ust 2 pkt 8 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach rada gminy określa w regulaminie zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy w zakresie wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania. Zapisy regulaminu były wielokrotnie konsultowane z Państwowym Powiatowym Inspektorem Sanitarnym, w tym także w trakcie uzyskiwania opinii co do zakresu i treści tych przepisów. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do treści regulaminu, w tym co do treści dotyczącej sposobu określania terenów podlegających obowiązkowej deratyzacji oraz ich terminów. Zarówno obszar obowiązkowej deratyzacji, jak i termin jej przeprowadzenia został określony w Regulaminie uchwalonym przez radę gminy. Zdaniem organu § 22 przedmiotowej uchwały jest precyzyjny i nie przekracza normy kompetencyjnej zawartej w ustawie. Organ nadmienia także, że żaden z zaskarżonych przez Prokuratora zapisów przedmiotowego Regulaminu nie budził wątpliwości ani zastrzeżeń w trakcie dokonywania kontroli uchwały dokonywanej przez Wojewodę, nigdy nie był przez niego kwestionowany, ani zaskarżany. Wobec powyższego, zdaniem Organu skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

W związku z odpowiedzią na skargę Prokurator wniósł na nią replikę, pod-trzymując stanowisko zawarte w skardze. W szczególności zastrzeżenia strony skarżącej dotyczą kwestie naruszenia zasady

proporcjonalności. Prokurator podnosi, że zawarte w uchwale ograniczenia doprowadza w praktyce do tego, że nawet na własnej posesji będzie zakaz mycia pojazdów właściciela. Na okoliczność trafności za-rzutu niedookreślenia pojęcia „drobnych napraw” Prokurator przywołał szereg orzeczeń sądów administracyjnych. W zakresie stanowiska, zaprezentowanego w odpowiedzi na skargę autor repliki wskazuje, że uzgodnienie treści uchwały z organem sanitarnym nie dowodzi prawnej poprawności wprowadzonych zasad deratyzacji. Prokurator dodaje, że w poprzednim regulaminie rada określiła zasady deratyzacji zgodnie z wymogami ustawowymi.

Rada Gminy Kobierzyce podjęła w dniu 18 IX 2020 r. uchwałę nr XXII/415/2020 w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Kobierzyce. W kwestionowanym § 6 ust. pkt 1. skarżonej uchwały określono, że „mycie pojazdów samochodowych poza myjniami może odbywać się wyłącznie przy użyciu środków ulegających biodegradacji, w miejscach nieprzeznaczonych do użytku publicznego, o utwardzonej, szczelnej nawierzchni, posiadających odprowadzenie powstających ścieków po podczyszczeniu do kanalizacji sanitarnej lub do zbiornika bezodpływowego, z którego są usuwane zgodnie z obowiązującymi przepisami. Ustęp 2. tego paragrafu określa dalej, że „naprawa pojazdów samochodowych poza warsztatami samochodowymi może odbywać się wyłącznie w zakresie obejmującym drobne naprawy własnych samochodów oraz pod warunkiem: 1) niepowodowania uciążliwości dla właścicieli sąsiednich nieruchomości oraz negatywnego oddziaływania na środowisko, w tym emisji hałasu lub spalin; 2) gromadzenia powstających odpadów w pojemnikach do tego przeznaczonych; 3) zabezpieczenia przed przedostawaniem się płynów samochodowych do środowiska. Zaskarżono także § 22 ust. 1 tego aktu w brzmieniu: „deratyzację na terenie nieruchomości należy przeprowadzać co najmniej dwukrotnie w ciągu roku w terminach od 1 marca do 30 kwietnia oraz od 1 października do 30 listopada” - poprzez niewyznaczenie nieruchomości lub obszarów objętych obowiązkiem deratyzacji, co skutkuje obowiązkiem wprowadzenia deratyzacji na terenie całej gminy. Zdaniem strony skarżącej takie unormowanie narusza istotnie art. 4 ust. 2 pkt 8 u.c.p.g; § 22 ust. 1 poprzez niewyznaczenie w nim nieruchomości lub obszarów objętych obowiązkiem deratyzacji i ust. 3 „w przypadku stwierdzenia zagrożenia sanitarnego dopuszcza się, na podstawie zarządzenia Wójta, przeprowadzenie deratyzacji w innych terminach”. Zdaniem Prokuratora takie unormowanie narusza art. 4 ust. 1 w zw. z art. 4 ust. 2 pkt 8 u.c.p.g poprzez nieuprawnioną subdelegację do wyznaczenia terminów przez organ stanowiący gminy.

Wojewódzki sąd administracyjny zważył:

Najpierw trzeba powiedzieć, że na podstawie z art. 119 pkt 2 p.p.s.a, sprawa może być rozpoznana w trybie uproszczonym, jeżeli strona zgłosi wniosek o skierowanie sprawy do rozpoznania w trybie uproszczonym, a żadna z pozostałych stron w terminie 14 dni od zawiadomienia o złożeniu wniosku nie zażąda przeprowadzenia rozprawy. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie.

Skarga podlegała częściowemu uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem (legalności), jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Sądy administracyjne, kierując się kryterium legalności, dokonują oceny zgodności treści zaskarżonego aktu oraz procesu jego wydania z normami prawnymi ustrojowymi, proceduralnymi i materialnymi. Istotą sądowej kontroli sprawowanej przez sądy administracyjne jest ocena legalności zaskarżonych aktów i czynności według stanu prawnego i faktycznego z daty ich podjęcia. W myśl art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej: p.p.s.a.), kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego jednostek samorządu terytorialnego. Uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a., sąd stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały one wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza

stwierdzenie ich nieważności (art. 147 § 1 p.p.s.a.). Unormowanie to nie określa jakiego rodzaju naruszenia prawa są podstawą do stwierdzenia przez sąd nieważności uchwały. Doprecyzowanie przesłanek określających kompetencje sądu administracyjnego w tym względzie następuje w ustawach samorządowych lub przepisach szczególnych. Wskazać również należy, że w myśl art. 134 § 1 p.p.s.a. sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną, z zastrzeżeniem art. 57a.

Z inicjatywy Prokuratora Rejonowego dla Wrocławia Krzyki-Zachód kontrolą sądową objęta została uchwała Rady Gminy Kobierzyce nr XXII/415/2020 z dnia 18 września 2020 r. w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Kobierzyce w zakresie § 6 i § 22 ust. 1 i 3 regulaminu.

Dla porządku wyводу sąd wskazuje, że uchwała rady gminy podjęta w przedmiocie regulaminu utrzymania porządku i czystości w gminie zgodnie z przepisem art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (zwana dalej: ustawą) jest aktem prawa miejscowego. Stosownie natomiast do art. 87 ust. 2 Konstytucji RP źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są na obszarze działania organów, które je ustanowiły, akty prawa miejscowego. Z kolei art. 94 Konstytucji RP stanowi, że organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. Zakres i treść prawa miejscowego uwarunkowane są zatem normami ustalonymi w aktach wyższego rzędu. Podstawą prawną stanowienia aktów prawa miejscowego jest upoważnienie zawarte w ustawie, co przesądza o ich zależnej pozycji w hierarchii źródeł prawa. Każdorazowo zatem, w akcie rangi ustawowej, musi być zawarte upoważnienie (delegacja) dla rady gminy dla podjęcia aktu prawa miejscowego. Zasada ta znajduje też potwierdzenie w art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (zwanej dalej u.s.g.). Przy ocenie aktu prawa miejscowego należy mieć na względzie, że akt ten nie może naruszać nie tylko regulacji ustawy zawierającej delegację do jego ustanowienia, ale również przepisów Konstytucji RP oraz innych ustaw pozostających w pośrednim lub bezpośrednim związku z regulowaną materią. Wszelkie normy dotyczące konstytucyjnych praw i wolności człowieka zastrzeżone są zaś wyłącznie dla ustaw i nie mogą być regulowane aktami niższego rzędu. Mając na uwadze powyższe zważyć należało, że zakres upoważnienia do uchwalenia przez radę gminy zaskarżonego regulaminu został określony w art. 4 ust. 2 pkt. 1 lit. c ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w brzmieniu obowiązującym w dniu uchwalenia zaskarżonej uchwały. Dalej trzeba powiedzieć, że organ uchwałodawczy gminy ma obowiązek ścisłej interpretacji normy upoważniającej - nie może domniemywać swej kompetencji i dokonywać wykładni rozszerzającej czy wyprowadzać kompetencji w drodze analogii. Odstąpienie od wskazanych reguł narusza związek formalny i materialny między aktem wykonawczym a ustawą, co z reguły stanowi istotne naruszenie prawa. Sąd podziela stanowisko Trybunału Konstytucyjnego, zgodnie z którym za istotne naruszenie prawa uznać należy uchybienie prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym (z uzasadnienia wyroku TK z 9.12.2003 r., P 9/02). Przedmiotem kontroli sądu administracyjnego jest bowiem legalność aktu, co oznacza konieczność zbadania, czy akt ten, biorąc pod uwagę jego treść, może zostać pozostawiony w obrocie prawnym (por. wyrok z 29.07.2005 r., IV SA/Wa 995/05). W orzecznictwie sądowo-administracyjnym przyjmuje się, że do istotnych wad uchwały, których wystąpienie w myśl art. 91 ust. 1 u.s.g. skutkuje stwierdzeniem jej nieważności, zalicza się naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję organów samorządu do podejmowania uchwał, poprzez przekroczenie zakresu upoważnienia bądź też kiedy uchwałodawca gminny reguluje materię uregulowaną już aktami wyższego rzędu (ustawami), co pozostaje w związku z naruszeniem zasad techniki prawodawczej. Pojęcie "sprzeczności z prawem", w rozumieniu art. 91 ust. 1 u.s.g., obejmuje sprzeczność postanowień uchwały z jakimkolwiek aktem prawa powszechnie obowiązującego, w tym także z rozporządzeniem - co w konsekwencji oznacza, że również z Zasadami techniki prawodawczej, które co prawda stanowią załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r., ale nie można wykluczyć sytuacji, w których konkretne uchybienie zasadom techniki prawodawczej będzie można zakwalifikować jako

naruszenie prawa istotne (tak Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z dnia 27 kwietnia 2004 r., P 16/03; OTK-A 2004/4/36). Zgodnie z regułą wynikającą z § 115 w związku z § 143 Zasad techniki prawodawczej, w akcie prawa miejscowego zamieszcza się tylko przepisy regulujące sprawy przekazane do unormowania w przepisie upoważniającym (upoważnieniu ustawowym). To koresponduje z przepisem art. 94 Konstytucji RP, według którego akty prawa miejscowego muszą być ustanawiane nie tylko „na podstawie”, ale i „w granicach” upoważnień zawartych w ustawie.

Mając to wszystko na uwadze sąd przeprowadził kontrolę legalności zaskarżonej uchwały, z uwzględnieniem zarzutów zawartych w skardze i uznał, że rada gminy nie dostosowała uchwalonych unormowań do upoważnienia ustawowego w zakresie § 22 ust. 1 i 3 kwestionowanego aktu. Jak wcześniej wskazano, w tym paragrafie w ust. 1 uchwalono, że „deratyzację na terenie nieruchomości należy przeprowadzać co najmniej dwukrotnie w ciągu roku w terminach od 1 marca do 30 kwietnia oraz od 1 października do 30 listopada.” Natomiast, zdaniem strony skarżącej, wbrew obowiązкови wpływającemu z art. 4 pkt 2 ust. 8 ustawy, w świetle którego regulamin ma określać szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące (między innymi) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania, rada nie określiła w nim nieruchomości (obszarów) objętych wskazanym obowiązkiem. Ograniczyła się jedynie do wskazania okresu, w jakim ta deratyzacja ma być przeprowadzona i jej częstotliwości. Taki zapis niewątpliwie nie wypełnia delegacji ustawowej w całości. To dalej powoduje, że należy zgodzić się z Prokuratorem, że ta część uchwały w sposób rażący narusza prawo. Podzielił także sąd pogląd, zaprezentowany w skardze, że istnieje konieczność wyeliminowania z obrotu prawnego § 22 ust. 3 uchwały, wedle którego „w przypadku stwierdzenia zagrożenia sanitarnego dopuszcza się, na podstawie zarządzenia Wójta, przeprowadzenie deratyzacji w innych terminach”. Należy zgodzić się również i w tym zakresie z Prokuratorem, że delegacja ustawowa do wydawania przez organy stanowiące gminy regulaminów utrzymania porządku i czystości w gminach w żadnym zakresie nie daje podstaw do dalszej subdelegacji, w tym między innymi także dla organu wykonawczego gminy. I tu, zdaniem sądu, doszło do rażącego naruszenia prawa kwestionowaną uchwałą, poprzez niedającą się pogodzić z zasadą legalizmu. Zasada ta ma swoje umocowanie zarówno w art. 6 K.p.a., ale (co dla kontrolowanej uchwały najistotniejsze) przede wszystkim w art. 7 Konstytucji. Organy władzy publicznej mają nakaz działania jedynie na podstawie i w granicach obowiązującego prawa, przy czym odnosi się to zarówno do stosowania prawa w procesie orzeczniczym organów administracyjnych, jak i w szerszym ujęciu, w ramach stanowienia prawa miejscowego w drodze uchwał organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego, których wydawanie umocowane jest w ustawie.

Dalej trzeba powiedzieć, że zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 2 lit. c u.c.p.g. regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy także w zakresie dotyczącym mycia i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi. Przepis ten upoważnia radę gminy do określenia w regulaminie zasad, tj. warunków dopuszczalności mycia i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi. Dotyczy to przede wszystkim warunków zapewniających zgodne z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach odprowadzanie nieczystości powstałych w wyniku mycia i naprawy pojazdów (por. wyrok NSA z dnia 10 listopada 2009 r., sygn. akt II OSK 1256/09, LEX nr 587205; wyrok NSA z 27 czerwca 2017 r. sygn. akt II OSK 2866/15, LEX nr 2380248). Z przytoczonego art. 4 ust. 2 pkt 2 lit. c u.p.c.g. wynika, że rada gminy została upoważniona wyłącznie do wskazania wymogów dopuszczalności mycia i naprawy pojazdów poza myjniami i warsztatami, mających na celu zapewnienie ochrony środowiska i ludzi przed zagrożeniem zanieczyszczeniem lub uciążliwościami stwarzanymi na skutek wykonywania tych czynności. W tym kontekście trzeba wskazać, że w wyroku z dnia 18 I 2022 r. (III OSK 4479/21) Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że „...rację ma natomiast strona skarżąca kasacyjnie podnosząc, że wskazanie na dopuszczalność mycia pojazdów na utwardzonym terenie nieruchomości wraz ze wskazaniem środków używanych do mycia oraz sposobu odprowadzania ścieków nie stanowiło istotnego naruszenia prawa. Mogą one być zaliczone do zasad (warunków) mycia pojazdów”. Mając świadomość, że orzecznictwo nie jest w tym zakresie jednolite, zdaniem sądu w tym składzie należy podzielić ten pogląd,

biorąc pod uwagę priorytetową, dla takiego unormowania, zasadę ochrony środowiska, nabierającą coraz większego znaczenia we współczesnym świecie. W ocenie sądu tego rodzaju warunek nie może być postrzegany jako ograniczenie prawa własności nieproporcjonalne do celu jakiego ma on służyć. Regulacja porządkowa mająca przeciwdziałać przedostawaniu się do gruntu i wód ścieków wytworzonych podczas mycia pojazdu koreluje zarówno z celem uchwały w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku jak i z ogólnymi obowiązkami właścicieli w zakresie podłączenia nieruchomości do sieci kanalizacyjnej lub zbiornika bezodpływowego.

Jeśli chodzi o kolejny zarzut skargi kwestionujący użycie w kontrolowanym akcie pojęcia „drobnych napraw” (tu: odnośnie do pojazdów samochodowych), to zdaniem sądu wnioski o wyeliminowanie tego zapisu jest także niezasadny. Strona skarżąca zarzuca, że takie unormowanie nie może się ostać w obrocie prawnym, bowiem owo pojęcie jest wyrażeniem nieostrym i pojęciowo szerokim, a tym samym nie pozwala na prawidłową rekonstrukcję normy prawnej oraz godzi w konstytucyjną zasadę określoności prawa. Zdaniem sądu, w tym kontekście trzeba mieć na uwadze fakt, że tym pojęciem posługuje się ustawodawca w art. 681 k.c. i funkcjonuje ono w polskim porządku prawnym od bardzo dawna. Ustawodawca w przywołanym przepisie kodeksu cywilnego określił, że „do drobnych nakładów, które obciążają najemcę lokalu, należą w szczególności: drobne naprawy...”. W świetle szerokiego orzecznictwa sądów powszechnych (miedzy innymi zapadłego na gruncie przywołanego przepisu) za „drobne naprawy” należy uznać bieżące naprawy związane bezpośrednio ze zwykłym używaniem rzeczy. Zatem doświadczenie życiowe i analiza dotychczasowego orzecznictwa (zdaniem sądu w tym składzie) wystarczą dla wyjaśnienia tego pojęcia. Dlatego nie podziela sąd zarzutu, jakoby jego użycie w kontrolowanej uchwale naruszało konstytucyjną zasadę określoności prawa. Nie podziela także sąd poglądu jakoby ograniczenie napraw do tych o charakterze „drobnych” naruszało art. 140 k. c. Przecież uchwała w tym zakresie ogranicza jedynie wykonywanie napraw do drobnych poza warsztatami samochodowymi. Pozostałych napraw właściciel pojazdu będzie mógł w sposób oczywisty dokonywać, ale przy pomocy profesjonalistów.

W odniesieniu do § 22 ust. 1 regulaminu, przewidującego obowiązkową deratyzację nieruchomości zabudowanych na całym obszarze gminy sąd wskazuje, że art. 4 ust. 2 pkt 8 u.c.p.g. nakłada na radę gminy obowiązek wyznaczenia obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzenia. Zdaniem sądu, wskazany przepis uchwały nie odpowiada wymogom upoważnienia ustawowego. Z aktualnego brzmienia regulaminu wynika jednoznacznie, że obowiązek deratyzacji dotyczy całego obszaru gminy, tymczasem z woli ustawodawcy możliwe jest objęcie takim obowiązkiem tylko części obszaru gminy. Gdyby celem upoważnienia było objęcie całej gminy obowiązkową deratyzacją, to wówczas nie zobowiązywano by organu stanowiącego gminy do wyznaczenia obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji, ale wprost zawarto by przepis, zgodnie z którym cały teren gminy podlega obowiązkowej deratyzacji. Wobec tego Prokurator zasadnie uznał, że § 22 ust. 1 regulaminu należy pozbawić mocy obowiązującej. Trafnie także Prokurator kwestionuje ust. 3 § 22, w którym rada przekazała uprawnienia do określania warunków deratyzacji na wójta gminy. W tym miejscu można przypomnieć, że zgodnie z art. 22 ust. 2 pkt 3 ustawy z 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r. poz. 1239 ze zm.), w razie niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, uwzględniając aktualną sytuację epidemiologiczną, minister właściwy do spraw zdrowia może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania sanitarnohigieniczne, jakim powinny odpowiadać obiekty produkcyjne, usługowe, handlowe, a także sposoby postępowania mające na celu zapobieganie zakażeniom i chorobom zakaźnym, oraz kwalifikacje osób uprawnionych do realizacji procedur czystości i dekontaminacji, w zakresie: procedur utrzymania czystości i dekontaminacji. Rada gminy nie może wychodzić poza ramy delegacji ustawowej, która upoważnia ją do wskazania w niniejszym akcie wyłącznie obszarów podlegających deratyzacji i terminów jej prze-prowadzenia.

Mając powyższe na względzie Sąd stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w części opisanej wyżej, na zasadzie art. 147 § 1 p.p.s.a., zaś skargę dalej idącą oddalił na zasadzie art. 151 p.p.s.a.